Ч. 251. Четвер 7 (20) падолиста 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і з зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вибір посла до ради державної з округа громад сільских Стрий-Жидачів-Дрогобич. — Ситуация парляментарна. — Що дальше буде?)

При вчерашнім доповняючім виборі до Ради державної з округа громад сільских Стрий-Жидачів-Дрогобич вибраний послом ґр Генрих Стаженьский 342 голосами против контркандидата о. Василя Давидяка, котрий одержав 337 голосів. Вислідок голосованя був такий: В Стрию віддано 235 важних голосів; з того припало на ґр. Генриха Стаженьского 127, на о. Василя Давидяка 108 голосів. — В Жидачеві віддано 181 важних голосів; з тих одержав о. Давидяк 115, ґр. Генрих Стаженьский 66 голосів. — В Дрогобичи віддано 192 голосів; з того одержав ґр. Генрих Стаженьский 125, о. Василь Давидяк 67 голосів. Загалом віддано 681 важних голосів.

З Відня доносять, що переговори парляментарні не удають ся, але рада державна буде поки що радити дальше. Правительство має намір внести як найскорше проект звільненя урядників від складаня служебної кавциї, щоб сею симпатичною для цілої урядничої верстви справою зашахувати опозицию і піддержати чинність парляменту. Montags Revue пише, що о відложеню парляменту нема бесіди, та що коаліция є неможлива, бо нинї мала ґрупа послів може парлямент розбити. Яко проґраму найблизшої парляментарної працї ставить Mont. Revue: дебату над кількома пильними внесенями о запомогу, справу зміненого закона палати панів о терміновій торговли збіжем, а вкінци має бути зроблена проба поставленя проекту о контінґентї рекрутів на порядок дневний дня 24 с. м. у формі пильного внесеня, причім проект був би відданий до реферату членови польского кола Поповскому.

Парлямент ще радить. Але що дальше буде? — Таке питанє ставлять собі віденьскі ґазети і очевидно кожда по свому відповідає, але у всїх тих відповідях видко, чого одні побоюють ся а другі сподївають ся. Орґан віденьскої християньско-суспільної партиї ставить у вчерашній вступній статї питанє Компроміс чи розвязанє? і так відповідає: З рухливости п. президента міністрів видко, що він хотів би поставити міст межи Нїмцями а Чехами та перевести по нїм найпильнїйші потреби. Говорять вже навіть подрібно, як той міст буде ставити ся: Нїмцї дістануть національні куриї в ческім соймі і поділ краю на округи, а Чехи ческу внутрішну мову урядову. Згаданий орґан не вірить тому і каже, що як би так, то була би то хиба ческо-нїмецка угода на рати. Пану президентови міністрів може тепер розходить ся хиба о то, щоби Чехів і Нїмців звести на дорогу позитивних конкретних переговорів, щоби в той спосіб усунути ту закостенїлість, яка запанувала в теперішнім парляментї.

Згадана ґазета каже дальше, що переговори очевидно не довели до нічого, бо молодоческа праса накликує до обструкциї, але панове Молодочехи дадуть з собою поговорити. В суботу був п. президент міністрів др. Кербер на авдиенциї у Єго Величества Цісаря і в парляментарних кругах розійшла ся зараз чутка, що можна сподївати ся розвязаня парляменту. Таке розвязанє було вже раз в 1900 роцї і оно було би для Молодочехів не дуже миле; але трудно припускати, щоби правительство гадало, що сим разом удасть ся єму то осягнути, чого не могло в 1900 роцї. Коли же брати на серіо ту чутку, то треба класти вагу не на то, що она каже, але що замовчує. Коли би дїйстно не дало ся довести до якоїсь згоди, то тогди парлямент розвяжуть та будуть і без него адмінїструвати, а тогди щезне і тота справа, що парлямент убила.

---

20)

ПОДОРОЖ по СИЦИЛІЇ.

(Після Тайнерта, Шинера, Брокка і др. зладив К. Вербин.)

(Конець).

X.

Кастельветрано. — В дорозї до Селїнунта. — Положенє Селїнунта і єго істория. — На розвалинах грецких сьвятинь. — Назад до Палермо.

Ми пустились в дальшу дорогу до Кастельветрано. Єсть то місто, що має звиш 20.000 жителів, але зовсім не якесь красне провінціональне місто. Улицї тут довгі і нудні, але досить чисті. Береги тротоарів і рівців вздовж улиць, виложені тесовим каміньом, роблять навіть вражінє порядку в місті. Низькі доми стоять рядами, один попри другого, і мають від улицї лиш двері а рідко де й вікна, і длятого роблять вражінє відкопаних улиць в Помпеї. Старі міскі мури з зарубами в горі, величава соборна церков з високою банею, якийсь монастир, що вже валить ся — от і тілько всего більших будинків, що піднимають ся понад ряди домів. З помежи скромних гостинниць здаєсь „альберґо Біксіо" бути ще найпоряднїйшою; она називає ся від імени военного товариша Ґарібальдіґо. Вино бодай було тут дуже добре, а „їда" також досить добра, лиш ночувати тут не конче вигідно — „щось" не дає спати, а коли засьвітити сьвітло, то „оно" втікає. Впрочім, коли хтось боїть ся тут спати, то єму ніхто не боронить підсунути умивальню під двері, покласти на нїй всілякі річи, як н. пр. фляшки, парасолї, образи в рамах і т. п., котрі, коли би хтось хотів влізти до комнати, спадаючи, нароблять стукоту. По тім, коли зможе, може вже спокійно спати.

I cavalli sono pronti (І кавалї соно пронті — конї вже осїдлані) — сказано нам рано, коли внесли снїданок до комнати. Чоловічок з красним іменем Джеронїмо Футелїче, вистарав єї для нас після умови о пишні шкапи — анї за молоді, анї за худі, анї за бистрі. Ми робили вражінє сицилійских дідичів, коли їхали через місто з Джеронїмом попереду, що їхав на малім ослї з великою торбою, в котрій віз снїданок, щоби було чим покріпити ся на розвалинах старого Селїнунта.

Дорога — зразу гостинець до Шіакки, стародавних Теплиць Селїнунтских — веде попри добре удержані сади, велике виноградники і оливні гаї. Їхати труськом для того, що не увик, трохи невигідно, та й наші шкапи воліли йти ступом. Їздцї і конї годили ся в тім з собою, що до нашої цїли треба їхати поважним кроком, як великі пани, що впрочім оправдувала й камениста дорога і людяність зі взгляду на конї, осла та Джеронїма.

Так їхали ми може годину, аж наш передовик навернув з гостинця і з голосним „Гурра!" пустив ся навпростець почерез поля до якихсь дивних розвалин, котрі ми тепер здалека побачили. Ми поїхали за ним вузонькою стежкою; околиця ставала щораз самотнїйша, на овидї показало ся африканьске море а єго шум настроював до торжественного спокою, який панував на сих полях стародавної бувальщини. Здавало ся, як би й на наші шкапи клясичне окруженє зробило вражінє, бо они зачали неспокійно форкати, коли побачили розвалини сьвятинь, що піднимали ся перед нами, а котрі слїдителї старини понaзивали буквами: E, F і G. А може то занепокоєнє викликав у них маленький хуторець, званий Каза Фльоріо, бо там їх завели, коли ми по двогодинній їздї злїзли коло сьвятинї G, та привязали до камінного стовпа і погостили вязанкою сїна.

Величезне румовище, марморові плити, кругляки стовпів, капітелї, архітрави та куснї ґзимсів — все то лежало в суміш; поодинокі кругляки стовпів стояли ще просто в гору і ніби закликували нас до їх огляданя. Але ми пішли за радою професора Салїнас з Палермо, теперішного консерватора сицилійских памятників будівництва, котрий нам порадив вийти насамперед на Акрополїс і закінчити оглядане на сьвятини G. Тут треба сказати дещо про саме місце.

Ми стояли на лагідній, широкій вижинї, котра спадала на всхід до якогось давного русла ріки, стародавного Ґіпса Потамос, на полудне до моря, а на захід до якоїсь багнистої низини. По за тою низиною, що зве ся нинї Ля Валляра, піднимає ся стрімкою стїною горб середної висоти, де була давнїйша

Новинки.

Львів дня 19 го падолиста 1902

— **Іменованя.** П. Президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішних іменував ад'юнктів будівництва: Захара Войтіховского, Максиміліяна Кошлю, Казимира Панненку, Йоахима Трачика, Володислава Гасмавна, Гната Вентиля, Генриха Ляцка, Юрия Теодоровича і Івана Паара інжинерами в етаті державної служби будівництва в Галичині.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителів V. гімназиї у Львові: дра Мариана Янелього, дра Стефана Генцля, дра Антона Мартина Міллера, Касим. Модичку і Стан. Мороня; — в народних школах: Методия Білиньского, управителем 2-кл. школи в Добровлянах; Стефанію Ґустову учителькою 1-кл. школи в Кропивнику новім: Николая Томашка учителем 1-кл. школи в Валицях; Леонтину Коржиньску учителькою 1-кл. школи в Жабю-Слупецкій

— **Конкурс.** В часі від 9 до 20 грудня с. р. урядить бюро Патронату з припорученя краевого Видїлу з дня 11-го падолиста 1902 р ч. 82.719 VII. практичний курс науки для касиєрів і членів заряду спілок ощадности і позичок у Львові. На курс сей можуть бути принятими кандидати представлені зарядами істнуючих спілок або основательними комітетами спілок проектованих і зголошених до бюра патронату. З одної спілки можуть бути представлені два кандидати, однак треба притім зазначити, котрому з двох, після бажаня спілки, має віддати ся першеньство. Зазначуе ся притім, що число учеників на курсї обмежене до 25. До кождого прошеня о приняте на курс треба долучити: 1. метрику хрещеня або метрикальний витяг для кождого кандидата і 2) пробу звичайного письма кождого кандидата разом з его заявою, що єсли буде принятим, зобовязує ся прибути на науку і придержувати ся обовязуючої в часї науки інструкциї. Кандидати незасібні можуть узискати запомоги від видїлу краевого по 50 К і прошене о сю запомогу треба в поданю о приняте висказати. Крім того бюро патронату готове підперти заходи принятих на курс кандидатів з місцевостий дальше від Львова віддалених о зниженє цїни їзди зелїзницею. Вкінци починить бюро патронату також заходи, щоби улекшити відповідне поміщене і удержане принятих на курс кандидатів. Поданя без стемпля треба вносити до бюра патронату для спілок ощадности і позичок при видїлї краєвім у Львові найпізнїйше до дня 28-го падолиста с. р.

— **Важне для катихитів і тих, що учать релїгії в народних школах.** Третю часть практичного провідника для катихитів, в котрій поясняє ся наука релїгії для 5 і 6 степеня зглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл, можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 2 К 40 сот., з почтовою пересилкою о 20 сот. більше. Першу і другу часть тої книжки можна набути рівнож в згаданих книгарнях по цїнї 2 К 40 сот., а з пересилкою почтовою о 20 сот. більше.

— **Земля на продаж.** В Манаєві, повіта золочівского, парцелює ся фільварок около 600 моргів, в тім 350 орного поля і корчунку, 50 моргів сїножати а 200 моргів лїса. Земля пшенична. Цїна від 400 кор до 500 кор. за морг. Млин водний на 4 камені. На корчунку дуби. Зголошеня до о. Филемона Тарнавского, пароха в Манаєві, п. н Олїїв.

— **Огнї.** З Рогатинщини пишуть нам Дня 6 падолиста о 1-ій годинї в полудне вибух огонь у Воскресїнцях. Згорів стіг сїна місцевого священика о. Бачиньского, котрий підпалили хлопцї недолїтки. Шкода необезпечена виносить 400 К.— Дня 2-го с. м. о 9-ій годинї вечером вибух огонь в шопі латиньского пароха в Луківци, в наслїдок чого згоріла тота шопа, стайня і приходство. Загальна шкода виносить около 8000 К, а була обезпечена на 6000 К. Єсть підозріне, що огонь хтось підложив.

— **Намірене самоубийство.** Дня 17 с. м. о 5 год рано стрілив до себе з револьвера Іван Цавдерер, родом з Бережан. лїт 24, слухач II. прав, мешкаючий при ул. Унїї Любельскої. Куля застрягла в лївій стороні шиї під щокою. Стация ратункова подавши першої помочи, відставила Цавдерера до шпиталю. Причина самоубийства не звістна.

— **Похід духоборців.** Тисячі членів релїгійної секти „духоборців" вимігрувало з Росиї до Канади, і там поселили ся переважно в Манітобі і східній Ассінїбоа. В одній місцевости мешкало яких 2.000 сих сектярів. Спершу не зле поводило ся поселенцям: Побудували собі доми і господарили. Та в часом їх релїгійні строгі практики забрали їм стілько часу, що не вспіли обробити рілї в властивім часї, і між ними настав голод і нужда. В наслїдок сего 2000 духоборців з жінками і дїтьми вибрали ся в дорогу без цїли, а як деякі з них казали — до „обіцяної землї", а по дорозї мали стрітити Спасителя! Мимо холоду і голоду духоборцї зробили кілька сот миль в напрямі до Віннїпеґу. По дорозї померло кількадесять жінок і сотки дїтий, лише мущини держали ся кріпко. Майже половина подорожньх йшла босо, хоч на дворі був мороз; духоборцям не вільно носити шкіряних черевиків, лише кальоші. Фармери старали ся помочи збідженим духоборцям, але щож, коли они крім яринних справ нїчого не приймали, бо релїгія забороняє їм їсти мясо, молоко, а навіть овочі. Найбільший клопіт мало з ними правительство. Оно не дозволило духоборцям на дальшу подорож до Віннїпеґу. Подорожних обставило коло Йорктавн війском і приказало їм посилити ся на тім місци. Один з старших сектярів, Симеон Смоленьский, ходив до Йорктавн просити о дозвіл на дальшу подорож, „бо — як казав — Господь відкрив перед ними правду, яку они мають голосити по цїлім сьвітї". Та урядники не повірили Смоленьскому і не пустили духоборців в дорогу до Віннїпеґу

— **Хиба вже за велика благодать.** Жінка гірника Івана Михалика в Туржнї на Шлезку привела минувшого тиждня на сьвіт аж пятеро близнят — чотири хлопці і одну дівчину. Дїти жиють і суть зовсїм здорові а мати також. Чи на вид такої благодати тато Іван Михалик не розхорував ся — часописи не згадують нїчого

— **Простоване похиленої вежі.** З Венеції доносять, що тамошний будівничий Вендраско, котрий перший заповів наперед, що дзвінниця сьв. Марка завалила ся, носить ся з проєктом випростованя похиленої вежі сьв. Стефана. Ся дзвінниця єсть 60 метрів висока і важить 3000 тон. Она так похилила ся, що її прямовисна вісь висунула ся від свого первістного напряму о 5 метри і 10 центиметрів. Точка ваготи

Акрополїс, укріплена середина міста Селїнунта. Через ту низину веде кілька стежок; по кладці перейшли ми через якийсь потічок і понад самим берегом моря пустились в гору до Акрополїс.

Тут стоїть міский мур ще зовсїм добре удержаний, збудований з тяжких ґрунів червонаво-жовтого вапняка, котрі поукладані верствами на 2 до 3 метри високо без ніякої заправи, котра би їх сполучала; каміне так лиш уложене, що одно держить другого. На всхіднім кінци передної сторони від моря видко ще добре отвір, де була брама і туди зайшли ми на площу міста, що стоїть опустїла більше вже як два тисячі лїт. Чотири купи румовища, три великі а одна мала, лежали перед нами. Ми вийшли на найблизшу і розглянулись довкола по розлогих з'убічах, на котрих колись стояло дальше місто і в души згадали собі на то, як то колись тут его будовано, а наш малий доктор зараз нам дещо й пояснив по ученому.

Паммільос звав ся той чоловік, що в 628 роцї пд. Хр. привів сюди поселенців з Меґара Гібляя коло Сиракузи і тут на сїм горбі, в сторонї острова положеній найдальше на захід, оснував грецке місто. В долині над рікою ще й нинї росте дико селера, а що селера зве ся по грецки „селїнон" то він від неї назвав і нове місто Селїнон, т. є. місто селери. Лїпшого місця й не можна було вибрати; Греки і Римляни були практичні люди. Через площу широку на 400 кроків а довгу на 600 кроків зроблено прямовисно до побережа середно довгу улицю, від котрої ішло вісїм чи девять поперечних улиць. В полудневo-всхідній части стояли сьвятинї; на заході і на півночи побудували собі горожани свої доми. Але коли місця під будову було вже за мало, то долучено до міста від північної сторони горба майже так само велику площу, обведено її мурами та визначено місця під улиції і доми. Здає ся, що там жила більша часть горожан селерового міста, аж в пятім столїтю показала ся потреба розширити місто третий раз. Тоди побудовано нове місто по тамтім боцї Вальяри. Вже перед тим прилучено Валляру до міста і розширено природний малий залив в той спосіб, що его вкопано в глубину низини та побудовано мури. Викопаною землею засипувано багна на низині, щоби їх тим більше можна забезпечити від повени і тим лекше осушити.

Розуміє ся, що радні міста спорили довго, як би то можна найлїпше зробити, аж остаточно постановлено покликати чужого знатока, котрий би їх погодив — зовсїм так як би то тепер діяло ся. Отже запрошено із сусїдного великого міста Акраґас тодішного лїкаря і будівничого — по теперішному сказати би до доктора Емпедоклеса, котрий там був президентом републики і мав славу на цїлу Грецию. Емпедоклес прийшов і за его радою побудовано мури порту і місце на будову кораблїв — ще нинї видко деякі розвалини з того — вибрано землю в порті, попідсипувано низину і наконець зроблено цїлу сїть каналів, котрими осушено багна.

Зараз повисше порту побудовано велику Аґору, велике місце для народних зборів обведене підсїнями, де тодішні торговельники збіжа, суконники та оружейники залагоджували свої орудки, а сидухи продавали помаранчі та селеру. Отже на осушеній а через то й здоровій долині і дальше на захід довкола згаданого місця сьвятинї розложило ся тоді нове місто, з котрого нинї не видко більше нїчого як лиш три купи румовища. Місто в часї свого розцьвіту розтягало ся на просторі около 250 гектарів і мало тоді около 100.000 жителів. Але не довго мала тревати тота величавість. Пішли довгі спори о границї зі сусїдними жителями міста Еґестес і Еґестийцї закликали на поміч насамперед Атинців, а відтак Картаґінців, аж около 409 року пд. Хр., коли ще будовано велику сьвятиню в новім місті, прийшов Ганнібаль Ґісґон, здобув місто та з нечуваною лютостию вирізав жителїв міста, ограбив сьвятинї, але їх не збурив. За панованя Картаґінців привів сюди Гермократес із Сиракузи нових поселенців, але давний розцьвіт вже був минув ся і нїколи більше не вернув. В роцї 263 підчас першої пунійскої війни збурено місто другий раз; в перших часах християньства і за часів сараценьских жило тут ще лиш маленько бідних людий а від тої пори місто таки зовсїм опустїло; остались лиш самі сьвятинї; коли і як они завалили ся, нїхто не знає.

Аж в наших часах треба було, так сказати би, на ново відкривати розвалини Селїнунта. Перший раз в 1822 р. відкрили їх два анґлїйскі архітекти. Відтак описав їх німецкий будівничий Ґітторф а опісля займались ними кн. Серрадіфалько та італїяньский архітект Каваллярі.

По сїм викладї нашого малого доктора пустились ми оглядати сьвятинї та взяли собі за провідника сторожа від розвалин, котрому віддали поручаюче письмо професора Салїнас та попросили, щоби він нам все показав, але відповідав лиш на наші питаня. Насамперед взяли ся ми оглядати сьвятиню звану А; она найбільше розвалена мабуть длятого, що стоїть найблизше моря. Тут не стоїть анї один стовп і лиш з трудом можна пізнати, що она була збудована як і всї сьвятинї від заходу на всхід. Лїпше можна розпізнати первістний вид другої купи розвалин, сьвятинї В, що лежить на північ від входової улиції. Єсть здогад що то був рід каплиці, виставленої в честь Емпедоклеса а присїнок її спочивав на йоньских стовпах з дорийским вязанем. Найкрасші куснї архітектури із сеї сьвятинї знаходять ся тепер в музею в Палермі.

Слїдуюча сьвятиня С єсть найбільша і найстарша на західнім горбі. Кажуть, що її

єсть віддалена від осередка підстави на 87 і пів центиметра. Як бы той будинок був одноцілим каменем, то потреба би ще дальшого перехиленя на два метри і 92 і пів центиметра, щоби точка ваготи вийшла поза підставу і щоби вежа перевернула ся. Передовсім — каже Вендраско — треба понаправляти мури. Відтак треба поробити рід прямовисних одвірків, так високих як вежа, обложити ними вежу і постягати поперечними зелізними скобами та цілу ту клітку клинами так стягнути, щоби она зробила з вежі ніби одноцілий камінь. Кілька домів з того боку, в котрий вежа похилила ся, треба би розвалити, щоби там поставити рід камінного бльока, об котрий опирались би трами, котрі порушувані шрубами підносили би вежу з того боку, в котрий она нахилена. Скоро би точка ваготи прийшла назад в своє місце, требаби поправляти фундаменти. Ціла робота коштувала би після обчисленя Вендраска 60.000 лірів.

— **Землетрясенє в середній Німеччині.** З Баварії доносять, що в многих сторонах середної Німеччини дало ся дня 17 с. м. почути досить сильне землетрясенє. Найсильнійше було в сторонах над горішним Меном і там ішло від полудневого всходу на північний захід. Рівночасно було чути підземний гук і теплота обнизила ся о 10 степенів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 падолиста. Загальна ситуация представляє ся дуже невідрадно і уперто удержує ся чутка, що парлямент буде на довший час відрочений.

Інсбрук 19 падолиста. При виборах до сойму форарльберґского вибрано вчера із загальної курий 6 християньско-суспільних послів.

Париж 19 падолиста. Президент Любе підписав декрет, котрим усунено Мерсієра, судию слідчого в справі Гумбертів з єго дотеперішного становища.

Білград 19 падолиста. Правительство сербске з причини вчерашного голосованя в скупштині подало ся до димісиї. Король ще не рішив ся в сій справі.

Льондон 19 падолиста. В Єрусалимі проявив ся дня 16 с. м. один случай холєри. В Яффі померло в трох послідних днях 15 людий на холєру.

Надіслане.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка история педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземов: Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка**. істор. оповід. 40 с, опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

побудував таки сам Паммільос і присьвятив божкови Гераклесови. Вісімнайцять стовпових кругляків стоїть ще нині на своїм первістнім місци і можна легко розпізнати, що тут був подвійний присїнок. Стовпи суть зроблені з одноцілого каменя, суть в горі значно вузші як в долині і мають лиш по 16 жолобків. Тут знайдено і зложено в музею найстарші дорийскі різьби (четверня запряжена до воза, Персей і Медуза, Гераклес і др.)

Мало що молодшою і мало що меншою єсть сусідна сьвятиня D з підвисшеною плятформою від всхідної сторони та з прибудованим до неї на західнім кінци будинком на мешканє. Тото огляданє і лаженє помежи величезним камінєм та стовпами і частями вязаня, з під котрих вибігає що хвиля множество ящірок та малих чорних гадин, тото роздумуванє о давній бувальщині та о перших початках грецкої а тим самим і нашої культури дає чоловікови велику духову поживу. Ми ходили помежи бодяками та селєрою, міртами і акантами та студиювали плян грецкого міста, що в природній величині лежав перед нами. Улиці для возів пороблені з бетону а для піхотинців підвисшені виложені плитами. На рогах улиць стоять ще закопані в землю стовпики, котрі забезпечували жителів селєрового міста від екорої їзди селїнунтских „фіякрів“. Головна улиця з полудня на північ єсть від мура до мура домів по боках на 8 і пів метра широка, а то на вози $4^1/_3$ метра, а на стежки по боках для піхотинців по 2 метри. Она веде простісенько до північної брами, котрої мури ще дуже добре задержали ся; в мурах видко діри, в котрі всували ся бальки, котрими замикано браму.

Сонце припікало немилосердно, а жолудок домагав ся свого. Але поки що послухали ми просьби і ради нашого доктора та зійшли на долину до африканьского моря, в котрого оживляючих филях ми як ті дельфіни охолодили ся та покріпили ся.

Коли ми вернули назад на всхідний горб, наш провідник Джеронімо розставив вже був в сьвятини Аполлона наше сніданє і побіч вина поставив також збанок води. Спрага і напиток так нас дуже вабили, що ми й позабули на сьвятині E, F і G та й лиш мимоходом їх оглянули. Перша з них була присьвячена богині Юноні. Тут знайшов Каваляррі пять марморових плит з прекрасними горорізьбами, котрі нині творять найбільший скарб музея в Палермі. Із сьвятині F стоїть ще по части полудневий ряд стовпів. Сьвятиня G присьвячена Аполлонови єсть найбільша в Селїнунті. Она єсть 110 метрів довга а 51 метрів широка і не була ще скінчена, коли лютий Ганнібаль Ґісґон збурив місто. Оттут серед сих величезних розвалин, в тіни на мураві розставив нам Джеронімо наше сніданє і ми покріплені на дусі стали покріпляти й тїло. Все нам смакувало знаменито.

По сніданю поміг нам Джеронімо посїдати на коні; они бігли жваво, а сонце припікато щораз більше. Коли ми як би нам хто кости поломив — а то від тої гордої їзди, до котрої ми не привикли — сиділи у поїзді та їхали до Палермо, свистав на дворі сильний вохкий вихор. Виставлену крізь вікно руку треба було чим скорше назад взяти, такий був розпалений воздух. То був шірокко, котрий нам наша господиня добре заповіла. Ще лиш кілька днів побули ми в холоднім готелю де Франс, подивили ся ще раз на перлу норманьскої штуки в Монреале а відтак повні мудрости і скріплені до нових діл поїхали через Тірреньске море на північ до дому.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).